

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MÈS, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

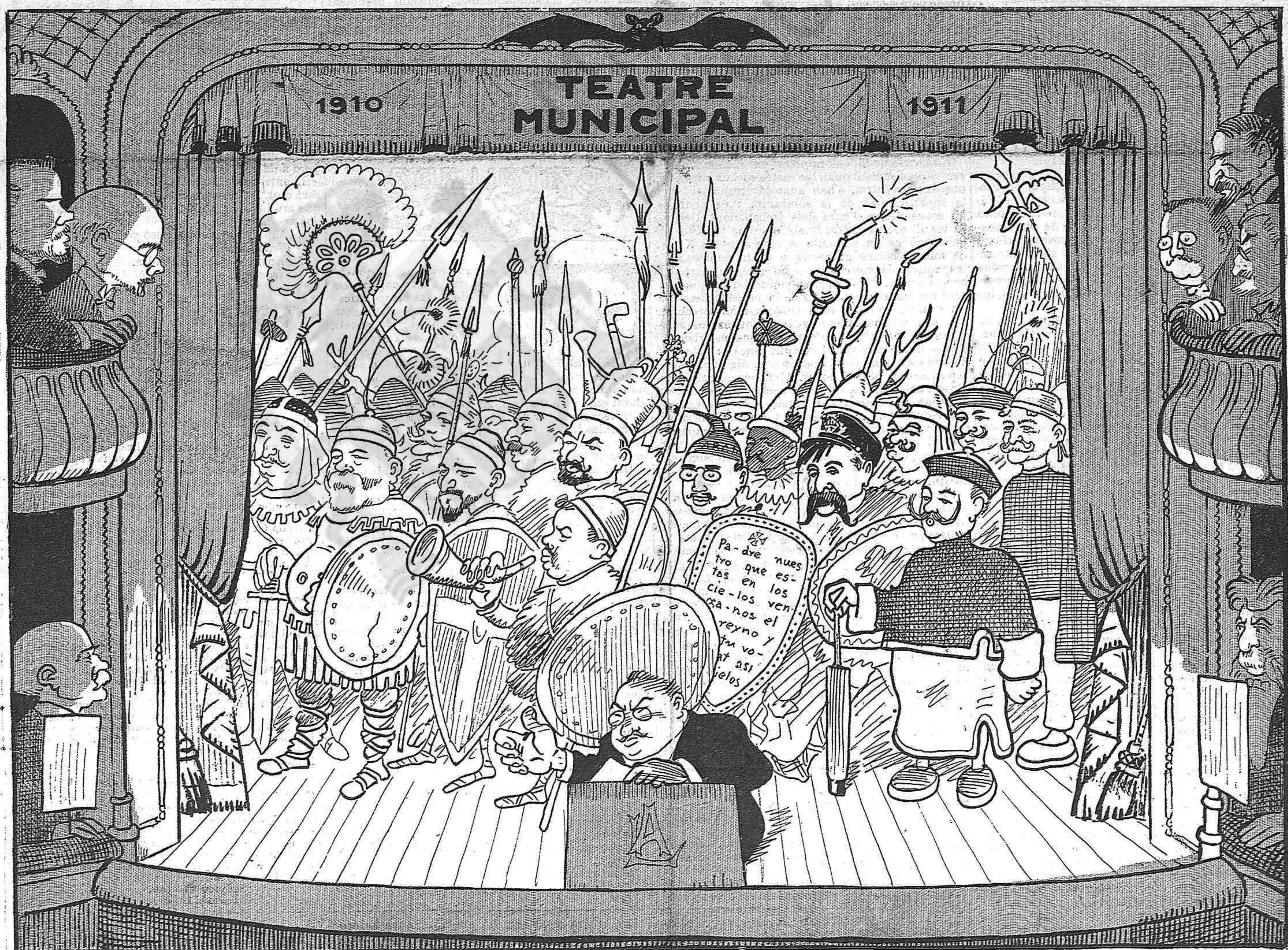
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

JA HI SOM

L'APUNTADOR (*al públic*): — Señores, aquí tienen formada toda la companyía. Ara va á comensar la tragedia.

LA SENMANA

ACABÉM de presenciar un espectacle extraordinari y completament nou en la història, ja llarga, de les rares humanes.

S'han celebrat à Barcelona eleccions municipals. Tres partits, tres matisos, tres agrupacions eposadas han lluytat en els comicis, disputant encarnisadament el triomf. Sota una pluja de papers—manifestos, declaracions, proclamas—escrits tots ells ab tintas ben diferents, els combatents han audit al camp del honor, disposats à aniquilar als contraris. Els exèrcits electorals han pres posicions. S'ha donat la batalla—batalla en la qual (consignem-ho ab gust) la Creu Roja no hi ha tingut res que fer,—y, una volta finida, ens trobem ab la gratíssima sorpresa de que en tots els campaments ressona el mateix crit gloriós:—Victorial! Victoria!

(Cóm ha sigut això?... Ho ignorém, pero de que l'fet es cert, bon testimoni 'n son els tres diaris, ecos autorisats de les tres legions que 'l diumenge varen combatre's.

Tots, el dilluns, varen dir lo mateix:—Nosaltres hem guanyat. La opinió pública está ab nosaltres y es en vía que 'ls nostres contrincants vulguin ocultar la seva desfeta.

Y en proba de que aqueix crit triomfal no era una andalusada ridícula, cada un dels tres exèrcits combatents—representats pels seus diaris—ensenava a' públic una pila de comptes, demostració palpable, matemàtica, de la exactitud de les seves afirmacions.

Mireu, teniu, compteul—deya cada diari pel seu cantó, després d'haver omplert de xifras, entre les quals hi abundaven els vuix i nous, un parell de columnas:—¿Hi ha algú qu'encare dupti de que la gloria de la jornada d'ahir no es de ningú més que de nosaltres?... 3 per 4, 12; 4 per 9, 36; 8 per 8, 64... Es prou evident? ¿Pot ser més clar?

Nosaltres, si hem de parlar ab sinceritat, no 'ls hem entès massa bé aquests números; pero crèduls per naturalesa, volérem suposar que cada una de les tres parts té rahó y que, electoralment, políticament y, sobre tot, matemàticament, tots tres han guanyat.

Y com que —jquina sòrt per Barcelonala—tots tres van també al Municipi mogudes únicament pel gran amor que tenen á la ciutat que 'ls ha honrat ab els seus sufragis, no desitjèm més sinó que 'ls nous elegits prenguin aviat possessió del càrrec y 's posin à convertir en realitats les seves hermoses promeses.

L' hora dels discursos ja ha passat. Ara vé la dels fets.

Y en materia de fets, alló que diuhem els castellans, *con verlo basta*.

PIF-PAF

Orientacions

cap a una Solidaritat venidora

VIG prometre, fa dues setmanes, parlar de les possibles condicions en què's formaria una futura Solidaritat.

El partit socialista abandona, a la fi, el seu platonisme aixorc i contemplatiu. Aquest feròmen es consevament al que va observar-se en el catalanisme quan se passà desde l'època del tot o res a l'actuació política immediata.

Doncs bé: es precís qu'aquesta actitud del partit socialista espanyol se tradueixi en una acció similar per part de l'obrerie català: es precís qu'el nostre proletariat abandoni a la fi aqueixa infecunda fluctuació entre un anarquisme purament negatiu com el seu nom, i el fulanisme cesarista que tots coneixem... Quan l'obrer català se socialisi, paralelament an aquella socialització que preconiso pera la nostra esquerra, un doble orejament sanificará les dues agrupacions, proletària i esquerrista. El partit obrer podrà anomenar-se aleshores *concreció catalana del socialisme universal*, i podrà unir una veritable Catalunya obrera—compacta, concient, solidaria entre sí,—a l'internacionalitat socialista, tan poderosa precisament per la seua cohesió. I el partit republicà nostre obrirà les portes vers els ideals de plena llibertat i de plena democracia, instaurant entre nosaltres aquella transició radical-socialista a la que's deu, en suma, la França actual.

Aleshores si que podrà parlar-se en veritat de lo que jo en dic, idealment, *Revolució catalana*: moviment doble d'una Catalunya personal i d'una Catalunya liberal; *accelerament de l'incessant marxa evolutiva* de Catalunya.

Aqueix factor nou de vera Solidaritat catalana seria, tot simplement, el Poble català. Diré que les actuals aspiracions del poble són universals i no locals: precisament per això creu en la mutua acció benèfica del sentiment català i de l'internacional (o millor, cosmopolita), quan logrin fonder's en un sol bloc, acabant de donar caràcter polític a una aspiració aparentment nacional. *Internacionalizar Catalunya*; ¿no es aqueixa la fórmula precisa de aquella fusió d'ideals? ¿No seria aqueixa l'*apelació al món* qui integrés a Catalunya en el certamen universal de nacions pera que les demés judioquin d'ella i li donin patent de vitalitat, beligerancia en fi?

El catalanisme donaria carn, cos, sang, concreció a l'ensomni proletari. Aquest donaria *esperit d'universalitat* al catalanisme, fent-li consumar l'evolució desde l'era *nacional* a l'era *política*. ¿Pot concebre's un *internacionalisme sense nacions* qui s'ajuntin? I així el catalanisme, qui comença semblant una tendència de cessació i d'isolament, arribaria, ben al contrari, a esser-ho d'integració universal, ecumènica (fins diré, etimològicament, *católica*), conforme a la naturalesa federativa. Seria una final victòria del *federalisme* sobre el *nacionalisme*, lo qual està perfectament d'acord am la corrent de la política en tot el món de civilisació, ja que tots els fenòmens poden reduir-s'i a diverses maneres de *federalizar*, en oposició al vell *nacionalizar* dels *patriots*.

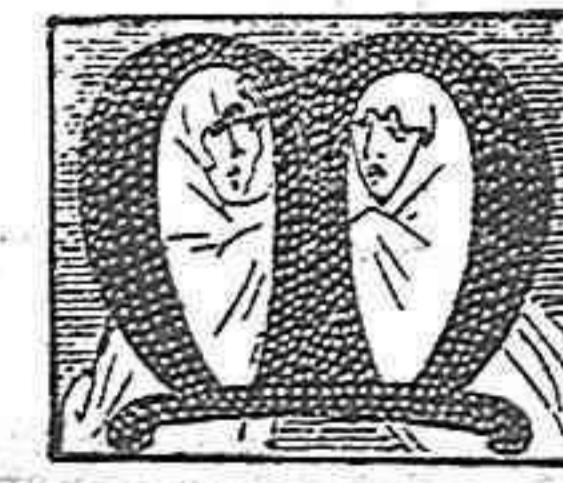
L'aparició de l'ideal proletari en el món s'ha observat precisament quan les castes socials superiors, una darrera l'altra, s'han anat integrant del tot en la coparticipació de la sobiranía, i en arribada, en conseqüència, l'hora dels treballadors. Després de les direccions sacerdotals o intelectualistes (de qu'encaixi es un exemple el mandarinat a Xina) i de les direccions guerrereres o de la noblesa, i de les industrials, mercantils o burgeses, el torn dels obrers arriba. Per l'integració o fusió d'aquelles successives oligarquies, l'hora de la perfecta democracia sembla anunciar-se; i consti que jo entenc per democracia la suma de totes les aristocràcies, constituint un tot en que cada una d'aquelles aristocràcies es una part viva. Millor diré encara: l'elevació de tots els estaments a aristocracia, dignificant-los i capacitant-los pera el poder. Així com no pot concebir-se l'autonomia a un poble abans de que tot ell o les seues seleccions sien capaços de governar-se, així l'autonomia total humana i el triomf del proletariat necessiten com a condició previa la capacitat del poble qui té d'esser sobirà de sí mateix. I quan aqueixa capacitat es perfecta, la poma cau de l'arbre per si sola, perquè no hi ha resistència possible contra la voluntat popular.

Una casta social no s'integra definitivament en la participació del poder fins qu'ella mateixa es aristocràcia, això es, grau superior a la simple qualitat humana, ascensió d'home a ciutadà. Així en la marxa social de la política, lo que s'anomena socialisme es l'impuls d'aristocratització dels obrers, el quart grau d'una evolució qui té per escalones anteriors la teocràcia, el militarisme i el burgesisme o imperi del capital. La fórmula de Marx: *treballadors de tot el món, ajunteu-vos*, tindria d'esser: *uniu-vos als partidaires actuals de la plena sobiranía per reclamar-ne la vostra part*.

Doncs bé: en el cas concret de Catalunya, crec que, obeint a la llei general, el poble reclamàrà la seua part en el despertar de la consciència colletiva, llançarà el seu crid en el chor, exigirà i prendrà el seu cubert en la Cena comunal.

GABRIEL ALOMAR

PASSADA LA BATALLA

és eleccions, lector, més eleccions... Aquest es el tema d'actualitat, y es ademés l'únic tema de la vida barcelonina en els dies actuals. Les lluytas electorals xulan, cada vegada que's plantejan, gayrebé tota l'activitat ciutadana. Abans de les eleccions se fan càlculs, vaticinis, cábals. Després de les eleccions venen els comentaris, las deduccions, els planya ó els entusiasmes.

JEPH DE JESPUS

Totas las eleccions sugereixen, en abundancia, deduccions y comentaris. Sempre donen, pera parlarne, motius sobrers. Y si bé son moltes las personas à qui amohna el parlar repetidament de partits, de vots y de candidats, també es cert que serveixen sovint aquestas coses pera donar conversa á una visita ab la qual no se sab de què parlar. A'n'allò de «Caram, quin temps més dolent! Vol dir que no plourá?», s'hi pot afegir allò altre de: «Y, què m' en diu de les eleccions? Que no es de cap partit vostè?»

No pera parlar indiferentment d'alguna cosa, sino per la honrosa fatla que en general tenim els catalans per la política, farém unes quantas consideracions sobre las eleccions del diumenge passat. El resultat de las mateixas es propi pera inspirar una gran riquesa de comentaris interessants.

A veure si 'n descapellén alguns.

* *

Dels escrutinis del diumenge se'n treu la deducció de que 'ls radicals y l'Esquerra Catalana conservan las posicions que en las eleccions del 2 de maig conqueriren. Ab tot, es de remarcar el fet de que l'lerrouxisme ha aplegat ara 32,000 vots escassos, ó sigui 2,000 menos que en las eleccions municipals anteriores. Per aquesta banda s'han confirmat els vaticinis que férem en el nostre article del dissapte passat. L'Esquerra Catalana ha guanyat un miler de vots; mes si's té en compte que la Lliga no presenta candidats en els districtes I, VII y X y que alguns vots regionalistas deuen haverse sumat als esquerrians, l'Esquerra quedá reduïda als mateixos vots de las eleccions del mes de maig. Davant la baixa soferta per las otras candidaturas y sobretot davant de la minya de 10,000 votants en relació ab las eleccions municipals precedents, se pot dir que l'Esquerra Catalana ha obtingut un èxit positiu.

El fracàs gròs ha estat per la Lliga, per més númers que publicà *La Veu*. No haventhi otra candidatura dretista que la regionalista y haventla recomanat publicament el Comitè de Defensa Social, ab prou feynas ha obtingut els vots que obtingué 'l mes de maig tenint enfrot la candidatura titulada d'Administració. Nosaltres ja concedim que no tots els 5,000 vots del Comitè de Defensa s'han sumat als regionalistes; però tenim per segur que se'n hi han sumat ben bé la meitat, ó sigui 2,500. D'això se'n deduïx que la Lliga ha perdut uns 2,000 vots proprios, lo mateix que 'ls partidaris d' Lleroux.

En quant als radicals, no pot negarse que constitueixen pera ells un triomf l'haver, tret 14 regidors, davant dels 6 de l'Esquerra y dels 5 regionalistes. Però tampoc pot negar-se que las seves majorías se han afiblit considerablement, quedant greument amenassades als districtes VI y VIII. També els ha quedat en imminent perill el lloc de minoria del districte IV, que per 120 vots han conservat ara.

El problema, pera l'Esquerra, consisteix en desenrotillar una acció com cal á l'Ajuntament. Si, com es d'esperar, la minoria esquerriana fa bona feyna, es segura la victòria completa en las vinents eleccions municipals.

FULMEN

UÉ passa aquí, senyors?

L'Esquerra Catalana, aquesta conjunció de forces democràtiques qual formació ha salutat ab tan goig la opinió pública, subsisteix? ¿Es la seva massa un exèrcit accidentalment reunit—una *harka*, com si diguessim—no més pels efectes electorals, ó es un cos solít, una unitat política, disposada á anar unida fins allà ahont exigeixin las necessitats y 'l bé de Catalunya?

Dihím això perque, apenas desadass las urnas y repartidas las actas, fruyt gloriós de la batalla del diumenge, sentim ja aquí y allà veus que, certament, no tenen res d'encoratjadoras.

Un diari, orgue d'un dels diversos elements qu'en l'Esquerra figurau, en un article escrit més ab fel que ab tinta, parla ja de rivalitats de grupo contra grupo, de casino contra casino y casi diríamós de hombre contra hombre.

¿Qué significa això? ¿Es que las ayguas democràticas no están en el fons tan tranquilas com la serenitat de la seva superficie dona lloc á creure?

Y encare díu més l'aludit confrare. Després de fer certs càlculs sobre 'ls vots emesos en las eleccions del passat diumenge, escritu aquestas gravíssimas paraus:

«No ha de terminar este espectacle? ¿Nos hemos de parir y dividir en fracciions y fracciònillas?»

«O vamos al governo de la ciudad ó encerrémonos en nuestros casinos. O constituirnos inmediatamente el parti republicano, único de Catalunya, ó renunciemos á tota acció y á tota intervención.»

Torném á preguntarlo:

¿Qué passa aquí, senyors?

«Resultarà potser que á la primera vegada d'anar á la font ja s'ha esquerdat el cant?

Ay, ay, ay, ay!

Don Jaume prepara un altre manifest.

Y's diu que aquesta vegada tractarà en ell la qüestió social?

«Realment, es lo que hauria de coneixer més á fons, perque....

«N'hi ha un socio, del tal Jaumet!»

Tenim uns governants deliciosos.

El ministre de Foment ha preguntat á las autoritats de Lleyda que com es qu'en aquella província emigra tanta gent.

«Això encara no sab?

Ja li dirémos nosaltres y així no tindrà d'esperar la resposta de las autoritats, que potser haurán de

obrir una informació y tardarán mitj any á contestar.

La gent de la província de Lleyda, com la de moltes altres províncies, emigra únicament pel gust d'anar á passejar y veure món. Com que allí, gràcies á la protecció de Gobern, tothom nedà en l'abundància, els lleydatans solen anar á passar l'hivern á Niza, á París, á Venècia, gastantse alegrement els diners en festas, tiberis y alguna que altra partidota de joch fort.

«Ho sab ara el senyor Gasset per qué emigren els habitants de la província de Lleyda?

La Companyia del Tranvia de Sant Andreu á Barcelona ha estat reconeguda com a peticionaria d'una linea que anirà del carrer de Caspe á Vallcarca.

Ja sabém quin passatge portarán els tranvías que vagin del carrer de Caspe á Vallcarca... Jesuitas.

Tiva, Quim! Vegin lo que diuhem de Madrid:

«El Gobern y Barcelona.—El senyor Burrell parlant ab el diputat per Gandesa, senyor Caballé, l'ha felicitat per la brillant votació que han obtingut els nacionalistes republicans á Barcelona.

«Li ha manifestat que 'l Gobern concedeix gran importància al resultat de las eleccions en nostra ciutat y que 'l tindrà molt en compte per adaptar la seva línia de conducta ab els ideals que professan l'immensa majoria dels barcelonins.

Donchs no 'n parlém més. Vinga la República!

El senyor Luca de Tena duya días passats el bras embolicat, y això va fer creure á molts que ja s'ha havia batut ab l'Emili Iglesias, puig días enrrera circulà á Madrid el rumor de que l'esmentat senyor segurament desafiarà al director de l'ABC.

A'n els que li preguntaven si aquest duel ja havia tingut lloc, en Luca de Tena se limitava á respondre:—Encara no!

Y lo que tardarà, si es l'Iglesias el que ha de desafiarlo...

Me sembla que... *no lo verán tus ojos*.

El rey Leopold està morintse...

Y diu el rey Leopold que li sab greu deixar la terra abans que la deixa Cleo de Mérode.

El rey Leopold té por d'anorar-se á l'infern.

A la redacció d'un periódich de Londres hi ha petrat una bomba.

—Bomba Quina sort la del tal periódich! No haurà venut pochs exemplars!

—Té rahó!

—El Liberal podés trobarshi en un cas com aquest!

En Soriano y Sánchez ha sortit regidor. Tothom té una hora tonta, y perdonem als barcelonins l'haber tinguda.

Donchs bé: en Soriano y Sánchez no hi anirà sol al Municipi, l'acompanyarà una de las seves atraccions. Primer havian dit que fóra una troupe russa,

nya que ha convertit aquesta població en una nova Serra Morena; ab les papeletes que varen sortir de l'urna n'hi havia per guanyar tres vegades majorías y minorías. El poble ha fet justícia y ha volgut demostrar el seu agriment als concejals Vergés y Quert, fentlos triomfar ab una majoria més vista ni sonniada en aquesta vila. Ha fet bé ab premiar d'una manera tan brillant y esplendorosa els esforços que, junts ab els demés companys, han fet en benefici de tots. Es fer un verdader sacrifici acceptar la reelecció en una de les èpoques més crítiques y plenes de calamitats com la que estém atravessant; per això tots hem d'unir nostres esforços als seus y fer que surtin ayrosos de tots els plans que tenen projectats, principalment el predilecte de llibertat a les nostres anyolets presos pels successors de Juliol; per ells no hem d'escaecer les nostres iniciatives, fins que poguem tornarlos á extremer entre les nostres brassos, retornant així l'alegría y el consol a les seves desesperades famílies.

CREU-ALTA, 14 de desembre

Ja tenim dos concejals més de la barriada, y dos que en varen sortir en les eleccions passades, son quatre que s'asseuren á les poltronas del Consistori, y va venir de quatre vots el no tenir-hi un altre. De manera que l'exconcejal Sauret, autor de l'arregl dels districtes, ab la bona intenció de que no sortís cap concejal de la Creu-Alta, va equivocarse, perque si això continua hi faré tot el municipi de Sabadell, puig que hem arribat al extrem á n'aquesta barriada de fer veure als sabadellencs qu'ens barallén pera veure d'obtenir candidats y protecció de tots els partits y si no 'ns donan lo que té rahó de ser, o sigui Creu-Alta en un sol districte com era, acabaré per rifarlos. Ja ho diu en Sauret que som separatistes de Sabadell, y té rahó, encare que no hi sigui tot, físicament.

BELLPUIG, 14 de desembre

Empenyada fou la lluita electoral del diumenge passat, en aquesta vila.

Varen unir-se tots els elements de la dreta contra 'ls de l'esquerra, traballant ab un entusiasme tan gran, que era digne de ser vist l'aspectacle que produïa el veure un capellà molt lleuger, ab la sorta arremangada, buscant vots per tot arreu, així com un fabricant de sants y armaris que menava una colla de capellans y ratas de sagristia cap á votar. Ab tot y haver promogut aquest moviment un fraire missioner barbut, ajudat del capellà lleuger, el fabricant de sants y armaris, d'un senyor que fa medecines y la seva noria y, per fi, d'un republicà renegat que van expulsar del Centre, han sofert la gran derrota, doncs solament obtingueren 106 vots y 'ls republicans 134, havent, per lo tant, guanyat las majorias y havent quedat á l'ayga 'l republicà renegat.

El poble està cansat de comedies y farsas y s'inclina á favor dels republicans, que donan probas de sapiguer administrar millor que 'ls altres els interessos del comú.

Las dugas táticas: Jaurès y Pataud

A molts poches días que tinguer lloch á Paris una mena de controversia entre l' ilustre diputat socialista M. Jean Jaurès y l' president del sindicat d' electricistas M. Pataud. La breu discussió haguda entre aquests dos homes sintetisa forsa bé les dugas táticas que's disputan el favor del proletariat militant.

Ab motiu de l'inauguració de l'*'Escola socialista'*, M. Jaurès donà en aquèsta una conferència sobre la famosa obra dels companys Pataud y Pouget titulada *'Cóm farem la revolución? El leader del socialisme francés combaté valentament la tendència de l'obra y posá de relleu els greus y nombreux defectes dels procediments preconisats pels sindicalistes Pouget y Pataud. Segons en Jaurès, el triomf veritable del proletariat ha d'esser conseqüència d'una acció pacient y perseverant y ab la condició indispensable d'educar á les masses obreras suficientment. No creu el gran orador socialista que una revolució violenta pugui fer el miracle de cap-girar del matí al vespre tot el règim social present.*

M. Jaurès acabava ja el seu discurs, quan el company Pataud, inesperadament, entrà a la sala. Venia en Pataud radiant d'alegría, per haver conseguit aquella mateixa nit un remarcable èxit de la seva tática. D'alguns días ensà els electricistes de la companyia que proveheix de fluït elèctrich á l'Òpera de París demanaren augment de sou; en vista de que el director de la companyia no accedíá á les demandas dels obrers, aquella nit en Pataud tallà la corrent elèctrica de l'Òpera, hont hi havia totjust el rey Manuel de Portugal, en honor del qual se celebrava una funció de gala. En Pataud anà á trobar seguidament al director de la companyia y li digné: «O accedíu á l'aument de sou dels vostres electricistes, d'aqueixa nit se queda-sense llum l'Òpera.» El director, davant del conflicte, no tinguer altre remey que acceptar y firmar las bases que'l president del sindicat d'electricistes li presenta.

Al trobarse davant d'en Jaurès, procurà en Pataud treure partit del cas explicat. Y digué:

«Es certament una cosa fàcil, quan se té'l talent de M. Jaurès, el criticar una obra segurament plena d'imperfeccions.

»Pouget y jo, no hem tingut pas la pretensió de resoldre d'una manera absoluta, matemàtica, el problema social. Nol Nosaltes hem volgut simplement demostrar la forsa d'una minoria activa, oposant e's fets á les paraules d'espera dels teòrics.

»Així jo, Sa Majestat Pataud I (1), acabo d'interrumpre la representació de gala á la qual assistíá el jove rey Manuel; hi havia al teatre molta gent de l'alta societat, agents y guardias; hi havia, al contrari, ben poches electricistes; y, no obstant, aqueix petit grup, aqueixa ínfima minoria, tots els individus de la qual estaven animats d'una igual energia, ha triomfat de les masses encarregades de guardar la llum, y la escena ha quedat vint minuts á les foscas.

»Jo no soch pas un orador. Ni Pouget ni jo hem fet malbé gayras calsas sobre 'ls banchs de l'escola. Però al menys som capaços de fermesa, y bé prou que ho hem demostrat.

El públic socialista que hi havia á la sala no acullí massa bé el discurs d'en Pataud. En Jaurès s'apressá á replicarli en la forma següent:

»Si Pataud no ha fet malbé gayras calsas sobre els banchs de l'escola, jo confesso que soch totalment desconeixedor de l'electricitat, y quan se tracta de fallar una corrent, me declaro vensut per endavant. Però aquí no 's tracta de donar probas d'esprit. Si vos creyeu haver preparat la revolució devant l'Òpera á las foscas, jo no m'entretdré pas en treureus del cap aquesta idea, però permeteu-me que jo sigui d'un altre parer.

»He dit que'l vostre projecte me semblava irrellisable, no porque estigueu en minoria —fa vint anys que entre la minoria combatio jo—sinó porque considero l'educació de las masses com una qüestió secundaria.

»Quan la massa, suficientment educada per la minoria, sigui organizada y conscient, alashoras solament la revolució social no será una vana paraula.

En Jaurès fou sorollós aplaudit pels seus coreligionaris, y la reunió acabà.

A través dels paràgrafs transcrits les dugas táticas apareixen netament oposades. Segons la d'en Pataud, cal preparar lo més aviat possible el fet revolucionari. Segons la d'en Jaurès, cal abans l'educació de la multitud obrera, l'espandiment de l'idea revolucionària, puig el fet brutal de la revolució seria inútil si unes masses ineducades el duguessin á cap.

A. R. y V.

RAN noticia

El representant d'Espanya á la República Argentina ha demanat al Gobern d'allà que prohibeixi la exhibició pública de la bandera catalana, doncs aquesta bandera —d'ell— es faciosa.

Y 'ls poders argentins han sigut tan amables, que immediatament han dictat una ordre d'acort ab la instància del representant espanyol.

(1) A Paris se li diu humoristicament *le roi Pataud*.

C. GUMA

El poble més ben organitzat es aquell en que l'agraví fet á un ciutadà desperta l'interès de tota la nació.—Solon.

¿Qué hem de fer ara nosaltres? ¿Enfadarnos?

No! Val més que 'ns posém á riure.

Però consti que 'ns rihém tant de la majaderia del bon senyor que representa á Espanya á la República del Plata, com del inconcebible servilisme ab que aquell Gobern ha secundat l'absurda pretensió del desocupat diplomàtic.

En Moret no està decidit encare.

No sab si convocar las Corts ó disoldrelas.

Jo fos d'ell no 'm precipitaria y esperaría á resoldre el conflicte el 28 d'aquest mes.

El dia dels Ignorants.

Perque mirin que's necessita serne pera ferse encare l'ilusió de qu'es possible obrir unas Corts que lo primer que farian seria enviar á passeig al pobre don Segis!

Dugas notícies espigolades d'un diari de Madrid:

«Ayer se sacrificaron en la Casa de Campo 56 faisanes y 36 perdices.»

«Ayer, en una de nuestras calles, fué hallado el cadáver de un hombre, muerto de hambre.

Ara vagin á saber com l'haurán calificada aquesta defunció...

¿De mort natural?

Per mi, es mort violenta...

Tan violenta com la dels faisans y de las perdices.

Durant las eleccions del diumenge, don Julio va recorrer constantment totas las mesas del seu districte.

Es lo que deya un:

«Ara's traballa las taules, pera després traballar-se'ls taulons.»

Encare s'estila això de anar á arreglar diferencies personals al campo del honor?

Escriuen de *La Paz* (Bolivia) que dos senadors, per una tonteria que no valia la pena, s'han desafiat, resultant mort un dels contrincants.

Y pensar que aquestes coses no sols passan á Bolivia, sinó que han passat á Barcelona, y demà poden passar al Roselló...

Nada, nada... Nosaltres ens declarém partidaris del ètat conciliatori.

El camp... s'ha fet per las costelladas.

S'assegura que un d'aquests días don Alacandro se'n anirà á París,

No 'ns extranya gens la noticia...

Per motius de la candidatura, els coreligionarios l'havíen emp... tant, qu'ara, el pobre home, per forsa s'ha trobat embrassat, y's veua clar que acabaria per haver d'anar á París.

Llegim en la premsa de la cort:

«Don Segismundo pasó el dia de ayer en el campo.»

Igual, exactament lo mateix que 's deya cada dia lunes de 'n Maura y d'altres jefes anteriors.

Eins escamam aqueixas coincidencias...

«Si serà això del «pasó el dia de ayer en el campo» com allò de la «visita al President del Senat» dels reys quan són á París?

Onni soit qui mal y pense...

Hoy como ayer, mañana como hoy...

Continúan tancadas las escoles laics.

Oh, ja, ja...

Y lo que trigarèm á vèrelas obertas.

Més aviat hi veurèm els convents cremats.

Y sort que manan els liberals...

Diu un telegrama de Madrid del dimars passat:

«Hoy ha ofrecido sus respetos al monarca el poeta Eduardo Marquina quien hizo entrega á don Alfonso de varios versos inéditos.»

Veusaqüí un admirable assumptu pera una de aquelles cròniques que en Marquina publicava en *El Poble Català* sota'l títul *«Del Madrid Alfons XIII»*...

Ar que s'ha mort en Querol y es necessita un artista català per ocupar el lloc del difunt entre 'ls diputats mauristes, creyém que podrà oferir-se l'acta á n'en Marquina.

L'Edward Marquina faria un bell paper representant el districte de Roquetas...

Y, sobretot, seria ben bé del Madrid Alfons XIII.

La Publicidad estampa en un article, alabant la elecció d'en Mariano, aquesta colecció de paraules lletjas:

«*Las injusticias y las perversiones de todos; enemigos personales abyectos y corrompidos que no desdenjan manejar el barro de todas las injurias y la cobardía de todas las bajezas; una baja campaña de odios, una baja campaña de mala ley, de insultos y de calumnias que eran desahogo de venganzas viles y de emponzadas envidias; el lodo de los enemigos, el odio, el ceñidor de sus enemigos hace visto exacerbado; ha llenado de rabia; el insulto de los indignos...*»

«Oy que al primer cop d'ull, això sembla escrit d'en Mariano mateix, ab tants renecs?

SOLUCIONES

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2116

1.ª XARADA I.—Corres pon-sal.

2.ª ID. II.—Ge-no-ve-xa.

3.ª ID. III.—To-ma-sa.

4.ª ANAGRAMA.—Betum-Embut.

5.ª INTRÍNGULIS.—La Santa.

6.ª QUADRAT.—M I C O

I M A N

C A R A

O N A S

7.ª ACENTIGRAFO.—Colla—Colla.

8.ª COMBINACIÓ NUMÉRICA.—99 $\frac{9}{9} = 100$

9.ª LOGOGRIPO NUMÉRICH.—Figuerola.

10.ª TERS DE SÍLABAS.—RO SE TA

SE RA PI

TA PI CER

11.ª TARJETA.—Calderas.

12.ª CONVERSA.—Claudi.

13.ª GEBOGLÍFIC.—Intremaliat.

Han endavant totas ó part de las soluciones corresponents al número anterior, els caballers: Joan Antich Puquí, Bartomeu Amigó del Papiol, Francesc Vilanova Macau, Ramón Valls, y J. R. (a) Millonari.

XARADAS

I

Arbre es primera-tombada;

per pescar, es la segona:

que, per cassa també es bona;

de riu n' es la tres-girada.

LA CAMPANA DE GRACIA

El vinent dimars,
21 de Desembre **SORTIRÀ el popularíssim ALMANACH pera l'any 1910**

El més antich dels almanachs politichs que 's publican á Espanya. -- Un tomet, d'unes 200 planas, escrit y dibuixat pels nostres primers autors y caricaturistas

Valdrá, com sempre, DOS RALETS * Se vendrá per tot arreu

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
3 7 6 3 5 4 2 4.—Ofici.
9 6 3 5 6 7 9.—Nom de dona.
3 7 6 2 6 3.—En l' exèrcit.
1 7 9 6 5.—Instrument.
3 5 4 3.—Aucell.
1 5 8.—Animal.
1 7.—Arbre.
6.—Consonant.
1 9.—Aliment.
8 2 3.—
9 6 2 8.—Joya.
5 4 2 8 9.—Part física del home.
3 5 4 6 2 4.—Ofici.
4 7 2 4 2 3 9.—Carrer de Barcelona.
3 4 7 6 7 3 9 3.—Nom de dona.
1 2 6 3 7 6 9 4 2.—Temps de verb.

MANEL SOMS

INTRÍNGULIS

a. a. a. a. a.

Ab aquestes 5 vocals y afeinithi 7 consonants, formar el títol de una aplaudida comèdia catalana.

A. B. (a) Lo RECTOR DE VALLFOGONA

ROMBO

En cada punt una lletra, de manera que vertical y horizontalment puguin dir en la 1.ª ratlla: Consonant 2.º; Carrer de Barcelona; 3.º id; 4.º Diputat; 5.º Poble català; 6.º Nom de dona; y 7.º Vocal.

GIUPSIUL

TARJETA

R. ROSELLES

MATARÓ

Formar ab aquestes lletras, degudament combinadas, el títol de un drama catalá y apellido de son autor.

HANS

CONVERSA

—Sabs, en Cisquet? Avuy ha cassat ab la trampa, un ànech.

—S? Y ahont el té?

—L' ha donat.

—¿A qui?

—Que estás de bromal!... Que no t' ho he dit?...

PEP CISTELLÉ

GEROGLÍFICH

IA : : IK KRK

TRI

ITIK

MACO

Caballers: Un tianench, Pere Cortacans Serra (a) Lleididor de LA CAMPANA, Panfil Blau, R. Menut, Enamorat de la Casilda, Un cap-de-trons, F. Buhigas, Pere E. C. (a) Lo valent de l' Argentina, F. Rodríguez (a) Pa-

Entre ells

Els RECTORS DELS TEMPLES DESTRUÏTS: — Senyor bisbe, ¿qué hem de fer? ¿Per qué no diu als ricatxos barcelonins que necessitem diners pera reedificar las iglesias?

EL BISBE: — Ja 'ls ho he dit. Pero ¿sabeu qué m' han contestat? Qu' estan disposats a donar firmas de protesta, pero que en quant als diners, se 'ls volen per ells.

quito y Romuald Milfloses: Santa Llucia 'ls dongui més claretat.

Caballers: Joan Antich Puqui, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, y Joseph Sadurní Mas de los Valls: Vostés ja han tingut bon ull, y no la necessitan.

Caballers: A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: La xarada es incorrecta... ¿Qué vol dir alló de la Preguntació Ara, el sonet... El sonet es detestable.—Pep Cistellé:

Prengui bona nota de la segona part de la resposta anterior.—A. G. Frare Llántia: Es pobrà d' assumptu y, ademés, defectuosa. Y sinò conti las silabas y veurà.

Francisco Rodríguez (a) Paquito: ¿Ahont va ab' aquest epígrama?... Si això es més trist que la *Lliga* en dia de eleccions!... —S. A. y C.: Suposo haurà rebut el *memorandum* explicatiu.—Enrich Lapedra Fábrega: El logo-

grifo numéric potser estarà conforme, però sàpiga y entengui (y això va per vosté y per tots els que 's dedican al gènere) que han de venir acompanyats de les solucions parcials colocalades al costat dels respectius números.—Felip Plana (Badalona): La séva carta m' ha fet la mar de gracia. ¿De modo que *piscem naturae doces?*

Feyna intil: ¿Qué 't treu d' amohnir-se ab aquestas ninerías? *Vivem memor quam sis exi brevis.* De totas maneres se li agraeix la bona intenció. Ah!... Y al amich de les misteriosas confidencias, tants recados.—Agustí Escala-sans Folch: Ho sento, pero las d' avuy ja no van tant bé.—Un amant de la poesia (a) Lo gegant de fusta: Per mafregas!... A ningú més se li podia ocurrir posar *oblidám* per consonant de *mori*... Lo qual vol dir que vosté serà tant amant de la poesia com vulgui, però que la poesia no li 'n sabrà grat per res.—Carles E.S.: Això pera fer pràctica, com ensaig que no passi de l' intimitat, *bueno...* Pero li faltan condició pera esser publicable.

—E. P. V. S.: Lo mateix vár per vosté.—P. Cortacans y J. S. (a) Un esperantista: Els epígramas no 'ns convenen.—Un Peratalladi: Hi falta un granet de pebre

y un terrós de trassa —J. P., F. C., J. T. y L. H.: No ens es possible insertar las cartas que 'ns remeten, per diferents motius.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carretera del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C. a.